

[Gyldenslette.]

fabrikationen kan gennemføres tilfredsstillende i Overensstemmelse med de her foreslaaede Regler.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Rosendahl: Det foreliggende Lovforslag kaldes Indskrænkning i Adgangen til at anvende Pap og andre Erstatningsmaterialer i Skotøj. Det er i Grunden falsk Varebetegnelse. Det burde hedde: „Lov om udvidet Adgang til at anvende Pap i Skotøj“. Det fremgaar af Lovforslaget, at den tidligere Lov udvides; efter § 5 kan man ved Siden af, hvad man før maatte anvende Pap til, nu yderligere anvende det til vendt Skotøj, Læderskotøj uden Hæl og til Læderskotøj med Flæk, for saa vidt dennes Højde inklusive Saalen ikke overstiger $1\frac{3}{4}$ cm. Desuden kan ifølge § 6 efter indhentet Udtalelse af et af Ministeren for Handel, Industri og Søfart nedsat Udvalg Ministeren gøre yderligere Undtagelser saavel for enkelte Partier som for Grupper af Skotøj. Naar dertil kommer, at man i mange Tilfælde gaar uden om Loven og fremstiller adskilligt Fodtøj med Pap i, der egentlig ikke er tilladeligt efter Loven, bliver der ikke ret meget tilbage af Læderfodtøj uden Pap. Derfor kan der være skellig Grund til at se lidt paa Lovforslagets Titel.

Nu er det ikke saadan, at Pap ikke kan anvendes til adskilligt Fodtøj. I mange Tilfælde kan Pap godt erstatte Læder, og det kan navnlig erstatte, hvad vi har haft af Stads og Kram paa Læderets Omraade i den senere Tid. Det gælder bare om at anvende det paa de rigtige Steder paa den rigtige Maade. Det er ikke altid sket, og det er navnlig ikke sket under Besættelsen. Fodtøjet har været et mægtigt Problem i de senere Aar, det er det i og for sig altid for Smaafolk, særlig hvad Børnene angaar.

Man har under Besættelsen søgt at løse Problemet paa mange forskellige Maader, og det var ret morsomt at se, hvorledes man løste det særlig for Damernes eller de unge Pigers Vedkommende; de gik rundt i Fodtøj med store Klamper, det skinnede i alle Regnbuens Farver og saa rigtig godt ud, men dyrt var det, og det var reverenter talt noget Skidt. Til Drengene og Piger i Barnealderen har det stadig væk været vanskeligt at faa Fodtøj, og det har det ogsaa under Besættelsen været for Skabningens Herre. Man fremstillede saa Maksimalfodtøj, men det var nærmest noget forfærdeligt Ragelse. Og man lavede forskelligt andet Fodtøj; der er

Eksempler paa, at man har købt „Ønskefodtøj“ til 70—80 Kr., men det faldt fuldstændig fra hinanden efter et Par Dage. Jeg har ogsaa set Maksimalsko, hvor man ikke kunde afgøre, hvad der var højre, og hvad der var venstre. Selv om disse Maksimalsko ikke var dyre, saa var de dog dyre nok i Forhold til Kvaliteten, for de kostede smaa 30 Kr., og de var ikke ret meget værd. Man kunde da godt have lavet disse Maksimalsko en lille Smule fiksere.

Nu har man ogsaa i Lovforslaget forudsat, at der skal være Kontrol med Fabrikationen af Fodtøj. Dette her med Kræfternes frie Spil slaar ikke altid til, og derfor har man i Lovforslagets § 3 fastsat visse Bestemmelser angaaende Kontrol med Fabrikationen, hvorefter Firmaerne, der laver Fodtøj, skal stemple dem, saaledes at man enten kan se Firmaets Navn og Firmaets Hjemsted eller en af nævnte Udvalg tildelt Kendingsbetegnelse. Kendingsbetegnelsen er vel nok det almindeligste. Jeg tror, det vilde være gavuligt, om det blev bestemt, at ethvert Firma skulde stemple Fodtøjet, saaledes at man kunde se Firmaets Navn og Firmaets Hjemsted, for køber man et Par Sko, hvori man finder et Stempel eller Mærke, aner man ikke, hvem der har lavet Skoen.

Jeg vil gerne gøre en Bemærkning angaaende Læderforholdene herhjemme. De er ogsaa blevet omtalt af en æret tidligere Ordfører.

Det er klart, at vi har smaat med Læder og Skind, og det er selvfølgelig ogsaa det, der betinger, at vi maa have en Lovgivning som den, der her foreligger, hvorefter man maa anvende Pap i en ret vid Udstrækning. Men jeg synes, det er underligt, naar man i disse Dage rundt omkring i Forretningerne ser Bjerge af Mandler og Nøddekærner, Nøddekærner, som man aldrig har set før. Man købte Nødder til Jul, men nu kan man faa i Lispundevis af Nøddekærner. Man har altsaa Penge til at indføre til Landet Mandler og Nøddekærner, og nu i de sidste Dage har jeg set, at Butikkerne er fulde af noget, som man ikke har set i mange Aar, men som jeg mindes fra min Barndom, Lakridsrod og Johannesbrød og alle den Slags Ting. Til alt dette har man altsaa haft Penge og det paa et Tidspunkt, hvor vi lever i en katastrofal Mangel paa Læder og Skind til ordentligt Fodtøj baade til Børnene og til os selv. Jeg finder, det er højst mærkværdigt, at man kan faa Lov til at indføre alle disse i Øjeblikket absolut unødvendige Ting, naar man staar og mangler noget saa vigtigt som Læder til Fodtøj.